

[Per Federspiel.]

er derfor en besværlig anstødssten i disse forhandlinger. En landbrugsordning efter Romtraktatens mønster — således som vi har forlangt den — vil være uigennemførlig i en mangesidig ordning; det tror jeg den højtærede udenrigsminister vil være ganske enig med mig i. Den vil ikke kunne gennemføres uden om de seks. Der er næppe tvivl om, at en generel europæisk ordning, som tilfredsstiller vore krav, vil være lettere at gennemføre, hvis Danmark befinder sig inden for Romtraktatsystemet, end hvis vi befinder os udenfor.

Dertil kommer, at Romtraktaten jo i sine bestemmelser om toldkontingenter — jeg sigter til artiklerne 25 og de følgende — ligefrem forudsætter, også ud fra det princip, at hensigten er at sikre den størst mulige samhandel, at der kan indrømmes de deltagende lande toldkontingenter, hvis deres normale vareomsætning rammes; og det vil være i de seks landes interesse at yde sådanne indrømmelser til Danmark, for i den modsatte situation ville man risikere en overskudsproduktion, der ikke kan afsættes i England, et pres på de seks landes marked, hvad ingen jo kan have nogen særlig interesse i.

Så længe disse forhandlinger om et frihandelsområde stod på og der var en gruppering i Europa af de seks og de øvrige, kunne der — det skal indrømmes — være videregående politiske grunde til, at Danmark ikke brød ud af de elleve landes front inden for OEEC. Men disse grunde er ikke længere til stede; der foreligger i dag på dette område en helt ny situation, og det er vanskeligt for mig at se, hvordan regeringen i dag skulle kunne tage ansvaret for den mulige situation, at det lykkes England ensidigt — fordi man nu engang ikke kan komme videre i de mangesidede forhandlinger — at træffe en tosidet ordning med de seks lande, hvorefter Danmark vil være placeret mellem 2 præferenceområder uden andet end de alt andet end tilfredsstillende bilaterale, tosidede, aftaler, der er anvist som mellem løsning.

Jeg tror ikke, den højtærede udenrigsminister vil være uenig med mig i, at disse bilaterale aftaler, som han omtalte, den nylig afsluttede aftale med Tyskland, ikke er noget fremskridt; de fører os tilbage til

tiden umiddelbart efter krigen, hvor hele kampen og bestræbelserne netop gik ud på at komme bort fra de tosidede aftaler og finde frem til et mangesidigt system og større markeder. Af andre grunde er disse traktater heller ikke ønskelige. I en periode, hvor vor eksport har været i stadig udvikling, låses denne udvikling fast, og vi tvinges i virkeligheden til i mange tilfælde at eksportere råvarer til fremmede landes forædlingsindustri.

Jeg vil gerne pege på, at størstedelen af de indvendinger, der hidtil er kommet til orde mod en dansk tilslutning til fællesmarkedet, er uden bund i virkeligheden. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup nævnte frygten for et stigende omkostningsniveau. Jeg vil anbefale det ærede medlem at grave ned et eller andet sted i de dynger af dokumenter, han har fået; han vil da finde en meget fyldig redegørelse fra september 1957, som ganske klart påviser, at denne frygt for stigende omkostninger er ubegrundet. Der er heller ingen grund til at frygte, at levnedsmiddelpriserne, således som det har været sagt, navnlig fra visse fagforbunds side, skulle stige. Det er derimod påvist, at frygten for konkurrence på arbejdsmarkedet og deraf følgende arbejdsløshed for danske arbejdere ikke har nogen forbindelse med virkeligheden. Man må tværtimod regne med, at hvis den udvikling, jeg før nævnte, fortsætter, vil det i høj grad blive til skade for beskæftigelsen her i Danmark.

Der har også fra visse industriers side været udtrykt ængstelse for, at fællesmarkedets højere told ville vanskeliggøre handelsoverenskomster med de oversøiske lande. Også på dette punkt er frygten ubegrundet, hvad der er påvist ved talrige lejligheder.

Det glædede mig at høre det ærede medlem hr. Per Hækkerups bemærkninger om, at man ikke fra socialdemokratiets side i princippet nærede en så voldsom frygt for suverænitetsafgivelse til internationale institutioner. Jeg er enig med ham i, at disse betænkeligheder er af mere teoretisk end praktisk karakter. Også inden for andre internationale institutioner, OEEC og NATO, hvor vetoet gælder, viser det sig, som det nødvendigvis må under en demokratisk forhandlingsform, at mindretallet må bøje sig for flertallet.